

Az én hadseregem

Első helyőrségemben Szekszárdon, az 5. önálló vegyi-, sugárfelderítő századnál

Pályám kezdeti éveit determinálta, hogy alhadnagyként avattak, ezért elsősorban magamnak akartam bizonyítani, hogy semmivel nem vagyok butább, ergo rosszabb tisztt, mint a hadnagyk.

Tisztté avatásomat követően először a szekszárdi 9. önálló vegyivédelmi zászlóaljhoz kerültem kinevezésre, mentesítő szakaszparancsnoki beosztásba.

Mire a szabadságot követően bevonultam a laktanyába, kiderült, hogy kinevezésemet megváltoztatták és az 5. önálló vegyi-, sugárfelderítő századhoz kerültem a húgom férjével együtt, ahol én a 3. szakasz parancsnoka lettem.

Örültem ennek a változásnak, hiszen ide jártam csapatgyakorlatra a főiskoláról, ismertem a parancsnoki állományt, sőt sorkatoná ismerős is akadt.

Különösen értékeltem a parancsnokot, Kriston István századost, aki egyszer – 1966. szeptemberében alapkiképzésem alatt, még a zászlóalj Tanfolyam századának parancsnokaként – már volt előljáróm.

Egyébként pedig a főiskolán tartotta magát az a szemlélet, hogy az 5. önálló vegyi-, sugárfelderítő század a szakma elit alakulata, bár a szekszárdi laktanyában csak „nyulak”-nak hívták az ott szolgálókat...

A század közvetlenül a HDS parancsnokság szakmai biztosítását volt hivatott ellátni, az én odaérkezésemet megelőzően 4 szakaszos szervezettel. Később a 4. szakasz levált a századtól és beépült a HDS parancsnoksággal egy laktanyában települő komendáns ezred állományába.

E feladatrendszernek megfelelőek voltak a harckészültségi normatíváink is. A századnak olyan rövid idő alatt kell elhagynia a laktanyát, hogy a tisztek, tiszthelyettesek lakásában az előszobafalon ott lógott mindenkinek egy rendgyakorlóöltözete, hogy laktanyai átöltözködésre se kelljen időt pazarolni.

Mire a hivatásos állomány beérkezett, a sorkatonák besorolták a gépjárműveket, felmálházták a szükséges anyagi készleteket és elfoglalták helyeiket.

Úgyhogy rövid ellenőrzést követően indulhatott is a menetoszlop. Persze mindez komoly gyakorlások révén várt elérhetővé.

Sajátos szervezet volt az a szakasz, amelynek a parancsnoka lettem.

A valóságos (elvonuló) szakaszom mellett, (amelynek a létszáma velem együtt 16 fő volt), időszakonként lett még nekem 30-40 katonám. Vagyis előfordult, hogy a bázis szakasz létszáma megközelítette a század állománytábla szerinti három szakasza együttes létszámát.

Ennek az volt az oka, hogy hagyományosan az 5. önálló vegyi-, sugárfelderítő század feladata volt a Magyar Néphadsereg vegyi-, sugárfelderítő rajparancsnok- jelöltjeinek kiképzése.

A kiválasztott katonákat a katonai eskü után vezényelték a századhoz, ahol aztán ez a szakasz végezte el egy kiképzési ciklus alatt a felkészítésüket. A második ciklustól a báziskiképzésben részesültek már anyaalakulatuknál rajparancsnokként szolgálták le teljes katonaidejüket.

Felelősségteljes beosztásnak tartottam ezt, hiszen az, hogy a későbbiekben milyen vegyi- sugárfelderítő katonák szolgáltak hadseregszerte nagymértékben függött a báziskiképzés színvonalától.

Ehhez a feladathoz kaptam némi segítséget növendék tiszthelyettesek formájában, de persze szükség volt jó katonaállományra és fáradságot nem ismerő munkára is.

Az első, máig emlékezetes esetem a szálkai gyakorlótéren történt. Pár héttel az avatás után szakaszommal harcászati foglalkozásra gyalog-menetben vonultam ki a gyakorló terre. Volt lövészteknő ásás, de a domb tetején települt „ellenség” megrohamozása is.

A foglalkozás közben, a szakaszparancsnok helyettesem (azt hiszem Szatmári Béla növendék törzsőrmester) rakétapisztolyából kilőtt egy jelzőrakétát, ami azonnal felgyújtotta a domboldal száraz aljnövényzetét.

Persze mindenki megijedt, amikor a fiatal fenyves irányába gyorsan terjedő, méteres lángokat látta.

Felrémlt bennem a tűzoltóság értesítése, de gyorsan elvetettem, hiszen sem gépjárművünk, sem összeköttetésünk nem volt még a laktanyával sem. Műszaki eszközünk fejenként egy gyalogsági ásó.

Szinte vezényszó nélkül gyorsan csatárláncba sorakoztunk és ki a mikádó felsőjével, ki a zubbonyával kezdett a lángok megfékezéséhez.

A fojtogató füstben szinte nem is láttuk egymást, többen feladták, többségünket már a fenyves szélébe szorított vissza a tűz.

Aztán hirtelen új erőre kapott a szakasz, talán egy picit változott a szélirány és győztünk. Igaz, néhányunk egy picit megpörkölődött, de komoly sérülés nem történt.

Sok-sok évvel később beszélgettünk egyik volt katonámmal és szóba került ez az élmény is. Kérdőn néztem rá, amikor azt kérdezte: „*tudod miért oltottuk mi is, olyan lendülettel?*” „*Azért, mert te voltál az első sorban!*”

Jó volt ezt hallani, a későbbiekben is igyekeztem jó példát mutatni beosztottaimnak.

Volt még egy emlékezetes esetem ebben az évben. Egyik délután magához hívatott Lovas József őrnagy, a laktanya mindenki által rettegett elhárító tisztje.

Azzal vádolt meg, hogy a katonáimat gázálcban cigarettáztattam. Nagyon felháborodtam, mert nem követtem el. Elmondtam, neki, az igaz, hogy magasak a követelményeim, de elsősorban magammal szemben, az is lehet, hogy ez kivetül másokra is, de embertelenség még csak eszembe sem jut.

Pár hét múlva derült ki, hogy az eset valóban megtörtént, de azt egyik tisztársam követte el. Az is kiderült, hogy először őt hallgatta ki az elhárító tiszt, így aztán nem volt nehéz arra a következtetésre jutnom, hogy valószínűleg ő akarta rámtolni az ügyet.

Már abban az időszakban is folyamatosan kerestem, hogyan lehetne a kiképzést még hatékonyabbá tenni. Törekvéseimet a századparancsnokom is értékelte, hiszen decemberben (négy hónappal az avatás után), jutalomból, egy fizetési osztállyal feljebb sorolt.

Nyáron aztán történt megint egy olyan eset, ami főként a későbbi években készített elgondolkodásra.

Szabadságomat töltöttem a szüleimnél, a század pedig a nyáron szokásos vízi kiképzésen volt Fadd várszegi részén, a Duna holtágánál.

Abban az időben volt a szakaszomban Somorác Feri, egy dunaújvárosi, ifjúsági válogatott kerettag kenus, akinek a parancsnok megengedte, hogy ide is kihozza a kenuját.

Egyszer megkaptam a sosem várt „Állami elsőbbséggel” jelzésű táviratot. Visszarendelt a parancsnokom.

Nem tudtam mire vélni a dolgot, azonnal visszautaztam, ahol közölték velem, hogy zendülés tört ki a szakaszomban.

Megrémültem, hiszen úgy tudtam, abban az időben a zendülés az egyik legsúlyosabban büntetendő cselekmény volt, ami alapesetben is magában hordozta a közvetlen parancsnok eltávolítását a hadseregből, de magának a katonai szervezetnek a feloszlását is.

Azonnal megindult a kivizsgálás, amelynek megállapításairól aztán nem kaptam tájékoztatást, de pár nap múlva folytathattam a szabadságomat.

Az eseményekről a későbbiek során a katonáimtól értesültem, akik a szabadságom után mesélték el, mi is történt tulajdonképpen.

A szakasz katonái a délelőtti kiképzés után, a pihenő idejükben a Dunában fürödtek, egyik szakaszparancsok társam pedig - aki meg akart tanulni kajakozni -, beült Somorác Feri kenujába, de mivel a kenu erősen billegett, a katonáimmal tolatta magát.

Ezt a katonák is jó mókának találták, és egyszer csak beborították a kenu. Ezen a tisztársam nagyon megsértődött és elrendelte a szakasz felsorakozását a parton, felöltözve, teljes menetfelszerelésben.

A szakasz tagjai szó nélkül teljesítették is a parancsot. Amikor már több mint egy órája álltak a tűző napon, miközben a tiszt bajtársam a vízben hűsölt, elégük lett a dologból. Letették a felszerelést és ők is bementek a vízbe.

Nagy műsor kerekedett, és már kész is volt a „Szikora alhadnagy szakasza zendülést követett el” című koholt vád.

Mindamellet, hogy sem akkor, sem most nem hibáztatom volt katonáimat, megnyugtató volt parancsnokaim higgadt, korrekt reagálása, ami aztán helyére tette ezt az ügyet.

Persze azért megdorgáltam a fiúkat:” *nem szép dolog, hogy alig húzom ki a lábamat, máris balhé van.*”

A későbbi évek során persze pozitív történések sorozatát éltem át egy-egy vízi kiképzés alkalmával.

Fontos volt például a harcjárművezetők kiképzése a vízi vezetés szabályaira, illetve technikai vonatkozásban a VSFUG-ok úszóképességének fenntartása is.

Emlékszem például arra, hogy katonáink miután megismerték az IP-64 oxigénlégző készülék szárazföldi és vízalatti használatát, rendszeresen búvárkodtak a helyi lakosok által lerakott varsák környékén.

A legmaradandóbb emlékem is a halakhoz kapcsolódik, szabadidőnkben ugyanis rendszeresen pecáztunk.

Abban az időben nagyon sok törpeharcsa volt a faddi Holt Dunában, fogtunk is belőlük jócskán.

Egyik alkalommal olyan jól sikerült a fogás, hogy megkértük a túlsó parton (Faddon) lakó Fekete Annus nénit (a szekszárdi laktanya legendás szakácsnőjét), hogy süsse ki a zsákmányunkat.

Ő örömmel vállalta ezt a plusz munkát, áthoztuk a táborba, ott aztán igencsak meglepődött, amikor meglátta a nagy alumínium vándlingnyi, sütésre előlélesztett több kilónyi törpeharcsát.

Ennek ellenére kiváló munkát végzett, aznap este az egész század beevett a ropogásra sült törpeharcsákból.

Az év során volt még egy komoly, embert próbáló feladatunk, ez pedig a nyári vegyvédelmi élesgyakorlat volt, amelyről igazából nem sok emlékem maradt, arra azonban emlékszem, hogy nagyon sokat voltam védőruhában és gázálarcban.

A táborat Kövesd közelében, Kiskövesden, jól bejáratott helyen, gyönyörű természeti környezetben rendeztük be, ahová emlékeim szerint szívesen jártunk gyakorlatozni.

Akkor a szakaszparancsnoknak még a gyakorlópályákon is a katonái mellett volt a helye, a harcjárművel végrehajtott feladatok során pedig a többi raj irányításával egyidejűleg tulajdonképpen kezelőként is dolgozott, hiszen ugyanazon feladatokat el kellett végeznie, mint a többieknek (pl. a harcjármű mentesítése).

Abban az időben valóban szennyezés volt a szennyezés, hiszen locsolókannával (később ún. gyakorló vegyiakknával) öntötték a kénmustárt a talajra, időnként szó szerint tocsogtunk a mérgező harcanyagban.

A szennyezés ilyen módja komoly kockázatot jelentett az állományra.

Valamennyien bíztunk azonban mindenekeelőtt egymásban, a kiképztségünkben és nem utolsósorban a védőeszközeinkben.

A gyakorlótér környezetében komoly vadállomány élt, így különösen a terep szennyezése komolyan kihatott a környezet élővilágára is.

Egyik évben például az történt, hogy az elkerített szennyezett területre betévedt egy szarvas. Az őrség az eligazításon kapottak szerint, szó nélkül lelőtte, hiszen nem lehetett tudni, mennyire szennyeződött, és ha elmegy, még hol szennyezhet akár területet, akár egy másik állatot, esetleg embert. Az MTV persze kártérítésért perelt – az ő vadászterületük volt – de végül is a bíróság nem ítelt a javukra.

Még a nyár folyamán – éppen ekkortájt jelentek meg az új Összkövetelményi Programok – elhatároztam, hogy a hatékonyabb kiképzés érdekében az egyik tantermet átalakítom szakharcászati kabinetté.

Abban az időben ez egy nagyon szokatlan és újszerű módszert jelentett, hiszen addig csak tankönyvből oktattuk a katonákat, majd a terepen már a harcjárművekkel gyakoroltattuk az elsajátított anyagokat. Ez kevésbé volt hatékony és elég költségesnek bizonyult.

Az elgondolásom lényege az volt, hogy a legfontosabb szakharcászati mozzanatok hatalmas tablókön jelenítem meg, így jobban megmarad a katonák emlékezetében, mintha csak a tankönyvben látják, esetleg csak szöveges formában.

Tulajdonképpen egy háromlépcsős tanulási folyamatról volt szó. A tankönyvből elsajátított ismereteket már vizuálisan lehetett elmélyíteni, mert akaratlanul is gyakrabban is találkoztak a témákkal és a terepre már elmélyültebb ismeretek birtokában mehettünk.

Az elképzelésemet nagymértékben támogatta a századparancsnok, a kiképzési hitelkeretből a szükséges anyagi fedezetet is biztosította, így amilyen gyorsan lehetett, meg is kezdtük a munkálatokat. Persze jórészt szabadidőben, hiszen a szakasz kiképzését folytatni kellett.

A katonáim szépen kifestették a termet, egy tehergépjárművel elmentem a mohácsi farostlemez gyárba, és a kereskedelmi ártól jóval olcsóbban megvásároltam egy rakomány farostlemezt (emlékeim szerint még a laktanya elhelyezési szolgálatnak is jutott belőle bőven).

Beszereztünk néhány tekercs dipát, pár liter tustintát, tollakat, temperát, ecseteket, az akkor nagy újdonságnak számító filmoluxot.

Elkészítettem a tablóterveket és néhány nagyon ügyes, szépen író és jól rajzoló katonával nekiálltunk a (ha jól emlékszem 160x220 cm-es) tablók megrajzolásának.

A farostlemezeket megfelelő léckereten rögzítettük, erre kasíroztuk fel a már elkészült tablókat, amelyeknek teljes felületét filmolux-al vontuk be (amit abban az időben csakis Budapesten lehetett beszerezni), így kerültük el az esetleges szennyeződést.

A néhány hét alatt elkészült szakharcászati kabinetet egészen 1973. októberéig, a század átdiszlokálásáig használtuk.

A vegyi- sugárfelderítők kiképzésében komoly szerepet kapott a légi-sugárfelderítési feladatokra való felkészítés is.

Rövid, speciális elméleti kiképzés után következhetett a gyakorlati felkészítés, amelynek abban az időben az őcsényi repülőtér volt a bázisa.

A gyakorlati kiképzés első üteme a szoktató repülés volt, amelynek során katonáink MI-8T helikopterek fedélzetén megismerték a repülés élményével és gyakorolták a levegőből való tájékozódást a térképen előre bejelölt tájékozódási pontok és azok földi megjelenési formáinak azonosításával. Ezt a feladatot általában Ócsény – Szekszárd – Pécs – Tolna – Gemenc - Ócsény menetvonalon végeztük.

Következő feladatként már rajkötelékben, kisebb helikopterek fedélzetéről végeztek valós méréseket előre megadott pontok felett különböző magasságokban lebegve (a sugárforrásokat álcázva helyezték el), vagy (és ez már nehezebb feladat volt) meghatározott útvonalon repülve kellett megtalálni a sugárforrást és annak helyét, valamint a mért adatokat térképen rögzíteni.

Ezen feladatokat 1971-ig általában MI-1 helikopterekkel repültük.

Emlékezetes volt a számomra az 1971-es gyakorlat. Annak rendje-módja szerint kitelepültünk a szekszárdi laktanyából az ócsényi repülőtérre és vártuk a gépeket. Nem jött azonban sem MI-8T, sem MI-1.

Mintegy kétórás feszült várakozás után, hirtelen megjelent aztán 12 db furcsa szerkezet.

Leszállásuk után tudtuk meg, hogy a gépek a Magyar Néphadsereg nemrég rendszeresített KA-26 (KAMOV) típusú helikopterei.

Nagyon mások voltak ezek a gépek, mint az addig ismertek és rögtön nekiszegezték katonáink a helikopter vezetőknél a kérdést, hogy mennyire biztonságosak az új gépek. Zuhant-e már le közülük?

Nagy volt a meglepetés, amikor azt válaszolták, még nem tudják, most repülnek be a gépeket.

Mindennek ellenére a gyakorlat sikerrel zárult.

Ha hinni lehet az akkori helikopter vezetőknek, az 5. önálló vegyi-, sugárfelderítő század katonái így lettek részesei a Magyar Néphadsereg KA-26 helikopterei berepülésének.

Hogy milyen szakaszparancsnok voltam?

Igazából nem tudom. Arra, hogy a szocialista versenymozgalomban, mint szakaszparancsnok, milyen eredményeket értem el nem emlékszem (az erről szóló dokumentumaim pedig az idők során eltűntek).

Sejtéseim azért – volt katonáim visszaemlékezéseit és további katonai pályám alakulását figyelembe véve –, persze vannak. Azt hiszem, sok mindent elárul egyik volt harcjármű vezetőm minapi megjegyzése. *„Akkor és ott, családtagok voltunk.”*

Hogy milyenek voltak a katonáim?

Most talán azt mondanám, hogy átlagos, az akkori kornak megfelelő fiatalok, felvértezve hatalmas tenni akarással és nem kevés csibészséggel.

Voltak közöttük kiemelkedő egyéniségek, de voltak közöttük olyanok is, akiket a seregben kellett megtanítani alapvető dolgokra, például a rendszeres tisztálkodásra. Ezt a katonák a maguk módján intézték.

Amikor már a parancsnoki ráhatás kevés volt, társai megfürdették hideg vízben, de szappan helyett egy féltéglát használtak, hogy a retket eltávolítsák a katonáról. Meg is tanult tisztálkodni, szinte azonnal.

A hideg vízben való tisztálkodás abban az időben mindennapos volt, a sorkatonák hetente egy alkalommal fürödhetek meleg vízben kezdetben a laktanya fürdőjében, később a városi kádfürdőben.

Olyan is előfordult, hogy egyik katonánk borzasztó ronda testtartással járt, egyszerűen képtelen volt tartani a menetütemet, viszont mindenáron részt akart venni a katonai eskűn, hogy hozzátartozóinak büszkén bemutathassa, hogy milyen katona lett belőle.

Majdnem három hétig, minden nap két-három társa tanította menni, gyakran úgy, hogy vállait egy-egy szakasztársa próbálta egyenesben tartani. A katona végül – a sok

gyakorlásnak, a folyamatos odafigyelésnek és persze saját kitartásának köszönhetően – részt tudott venni a katonai eskűn, és az akkori szakasz egyik húzóembere lett.

Persze olyan is volt, aki minden igyekezete ellenére, oly annyira nem tanult meg menetelni, hogy az eskű alatt kénytelenek voltunk „eldugni”. Ennek ellenére kitűnő katona vált belőle.

Előfordultak, igaz ritkán, hogy büntetett előéletű katonát vezényeltek hozzánk, őket vissza is küldtük.

A legtöbb problémás katona Bács-Kiskun megyéből került hozzánk, őket általában a vegyivédelmi ezred vezényelte a századhoz báziskiképzésre.

Amikor adódott egy lehetőség a válogatásra, igyekeztünk élni vele.

Egyik váltáskor a Steindl utcában, Pest megyei Kiegészítő Parancsnokságon kellett átvennem az újoncokat. A névjegyzékem megvolt, és volt lehetőségem a kartonokba való betekintésre.

Hosszas várakozás után indult meg az újoncok átadása először a felderítők részére.

Miután elhangzott a kérdés, hogy *„van még valaki felderítőktől?”*, azonnal jelentkeztem.

A kiegészők az MN számból nem tudták, hogy én „csak” vegyi-, sugárfelderítő vagyok, gyorsan meg is kaptam az embereimet.

Felbátorodtam, és kértem - az alakulathoz való alkalmatlanság címén - néhány újonc kicserélését. A cserét szó nélkül végrehajtották, hiszen felderítőkhöz csak válogatott emberek vonulhattak be.

Végül is azt hiszem, nyugodtan fogalmazhatok úgy, hogy szakaszaim tagjaira az volt a jellemző, hogy ki-ki a maga területén, mindent megtett a kollektíva sikeréért. Néhány olyan példa, amely erre bizonyíték lehet.

Abban az időben a kiképzési időszakok a szocialista versenymozgalomban tett vállalások értékelésével zárultak.

Egyik fontos állomása az értékelési időszaknak a technikai eszközök működőképességének és karbantartottságának vizsgálata volt.

Ezért, mi szakaszparancsnokok is minden követ megmozgattunk, hogy eszközeink kifogástalan állapotban legyenek.

Pár hónapja voltam szakaszparancsnok és első alkalommal közeledtünk a szakaszom és az én értékelésemhez, amikor egy rovarcs alkalmával kiderült, hogy a GSZP-1 készülékekhez tartozó voltmérők nincsenek meg.

Ma is állítom, hogy már akkor sem voltak meg, amikor átvettem a szakaszt. Én is beleestem azonban abba a hibába, mint sok sorstársam. Fogalmam nem volt, hogyan kell egy ilyen átvételt végrehajtani, mihez, mi tartozik és természetesen jegyzőkönyv sem készült.

Így a következő leltárkor feltárt hiányok már az én lelkeimen száradtak. A kár kb. 20 ezer forint, szemben a havi illetményemmel, ami akkor 1800 forint körül volt, de ebből 6 hónapig egyenlő részletekben vonták az egy havi illetménynek megfelelő avatási előleget.

Próbálkoztam a laktanyában lévő hadsereg vegyvédelmi anyagraktárból is a beszerzéssel, de persze kinevettek.

Egyik alkalommal elpanaszoltam az egyik rajparancsnokomnak, hogy milyen bajban vagyok.

Pár nap múlva szólt, hogy van egy ismerőse a GAMMA Művekben (kiderült, hogy ott készletezték a műszert), megpróbál vele beszélni, hátha nekik van még elfekvő készletben, de ezt csak személyesen lehet intézni. Elengedtem persze eltávozásra.

Azzal jött vissza, hogy raktáron már nincs ilyen tartozék, de megpróbálnak gyártani, ez azonban attól függ, a beszállítóik hogyan állnak hozzá a dologhoz.

A mai napig fogalmam nincs mi, hogyan történt, egyszer csak szólt a katonám, hogy Budapestre kellene utaznia.

Ekkor már nekem is tájékoztatnom kellett a századparancsnokomat. Elkészíttettem az okmányokat és ő másnap reggel felutazott az ismerőséhez. Még aznap este vissza is érkezett négy darab vadonatúj voltmérővel.

Hatalmas megkönnyebbülés volt, hogy többé már nem volt hiányos a műszerkészlet.

Egy másik alkalommal, a saját ellenőrzésemén derült ki az éjszakai vezetési gyakorlatra való felkészülés során, hogy a VSFUG-ok fényszóró betéteinek foncsora tönkre ment.

Újhoz nem lehetett hozzájutni, viszont egyik katonám felajánlotta, hogy korábbi munkahelyén, a hajdúböszörményi képcsőgyárban újra tudja foncsoroztatni az alkatrészeket, persze ingyen.

Azonnal kaptam az alkalmon. Kiszereztem az összes betétet, a katona péntektől kapott egy eltávozást, vitte magával azokat (akkor a szombat még munkanap volt), hétfőn pedig meghozta az újra foncsorozott, újnak ható betéteket.

A jó karbantartottsághoz hozzátartozott a harcjárművek időnkénti külső-, belső festése. A szakaszparancsnokok között külön harc folyt akkor a négy harcjármű külső festéséhez szükséges 20 kg tábori zöld festékért.

Én is minden követ megmozgattam, hogy meglegyen a szükséges mennyiség, volt olyan alkalom, amikor még a laktanya elhelyezési szolgálatot is sikerült becserkészniem.

Egyik alkalommal erről beszélgettem a katonáimmal és szóba került, hogy hosszabb távon nem túl szívderítő a VSFUG-ok fehér belső terét nézni, jó lenne változtatni azon. Olyan előírásról nem hallottam, hogy kötelező a fehér, nekiálltunk hát festéket keverni, találtunk is egy halványkék színt, amit kellemesnek ítéltünk, majd átfestettük a szakasz valamennyi VSFUG-ját kívül az előírásos tábori zöldre, belül a kiválasztott égszín kékre.

Nagy meglepetést okoztunk a technikai ellenőrző bizottságnak, de értékelték a kreativitásunkat.

Történt aztán egyszer, hogy a parancsnoki harcjárművemet felrendelték Budapestre a Vegyivédelmi Szertárba, hogy új műszertartó konzolokat szereljenek bele.

A munkálatok során azonban a hegesztésekkel összeégették a szép világoskék festést. A harcjármű vezetője kijelentette, hogy ő bizony addig haza nem viszi a gépet, amíg a festést ki nem javítják.

Mivel a belső tér nem szabvány színű volt, időbe telt a javítás, hiszen a cég munkatársai először festékmintát vettek, majd kikeverték a szükséges színt és csak ezt követően kerülhetett sor a festési hiányosságok kijavítására.

Mindez azt jelentette, hogy a harcjármű három nappal a tervezett idő után, de kifogástalan állapotban ért haza Szekszárdra. Legalább is festésileg.

A hazaúton ugyanis Dunaföldvár környékén elromlott a VSFUG adagoló szivattyúja. A harcjármű vezető és a kísérő azonban mindenképpen haza akart jönni.

Kitalálták, hogy az elromlott szivattyút kiváltják az MK-67P mentesítő felszerelés lábtaposós membrán szivattyújával.

A szívócsövet belógatták az üzemanyag tartályba, a nyomócsövet csatlakoztatták a motorblokkhoz, a kísérő folyamatosan ugrált a szivattyún, így aztán ha lassan is, de hazagurultak a VSFUG-gal anélkül, hogy mentést kértek volna.